

ကြိတ် ကြိတ်တာ သူက

(သမီး)။ ။ “ဒက်ဒီ . . . ဒက်ဒီ . . . ဦးပိုင်ဆိုတဲ့သူဌေးကြီးက အရမ်းချမ်းသာတာပဲနော်၊ ကျောက်မျက်ရတနာ လုပ်ကွက်တွေ၊ သစ် လုပ်ကွက်တွေ၊ ရေနံ၊ ဓာတ် ငွေ့လုပ်ကွက်၊ ဆန်ဆီ လုပ်ကွက်တွေ . . . အို . . . အားလုံး သူချည်း ပဲ၊ ဒီကြားထဲက အဝေးပြေး အနီးပြေး ဘတ်(စ်)ကား၊ တက္ကစီကား တွေတောင် ထောင်ထားလိုက်ကြသေးတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ သူ့ လောက်ချမ်းသာတဲ့လူရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

(အဖေ)။ ။ “အေးလေ . . . အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ သမီးရဲ့”

(သမီး)။ ။ “သူက တရုတ်ကြီးလား၊ ကုလားကြီးလားဟင်”

(အဖေ)။ ။ “ဦးပိုင်ပါဆိုမှ မြန်မာကြီးပေါ့ကွယ်၊ အဲဒီတော့ သမီးကဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

(သမီး)။ ။ “ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးနဲ့ သမီးကို ပေးစားပါလားလို့”

(အဖေ)။ ။ (သူ့နဖူးသူရိုက်) “ဟိုက်ရှ်”

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ

“မသိတဲ့လူက မတတ်တဲ့လူကို ဆရာလုပ်တာ၊ နားမလည် တဲ့လူက ထောက်ခံလိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“မလိမ်မိုး မလိမ္မာနဲ့ ဆက်မိုက်ပြီး မမြင်မကန်းနဲ့ ချောက် ထဲကျသွားတော့တာပေါ့”

လူလဲလိုက်

(တိုင်းအရာရှိ)။ ။ “ဟိုမြို့နယ်အရာရှိကိုခန္တီးပို့ပစ်လိုက်ကွာ”

(ခရိုင်အရာရှိ)။ ။ “ဟာ . . . ဆရာ ဒီလူကတကယ့်လူရိုးလူကောင်း ပါ၊ လာဘ်မစားတတ်ပါဘူး”

(တိုင်းအရာရှိ)။ ။ “အေး . . . သူမစားတော့ မင်းတို့ ငါတို့လည်း မစားရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါကြောင့် . . . သူ့နေရာမှာစား တတ်တဲ့လူနဲ့လဲလိုက်”

ခြိမ်းခြောက်မှု

လူတစ်ယောက် စာတိုက်များကြီးရုံးခန်းထဲ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြင့်ဝင်လာသည်။

“ကျုပ်တိုင်ချက်ဖွင့်ချင်လို့ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အမိန့်ရှိပါ”

“ကျုပ်ဆီကို ခင်ဗျားတို့ စာတိုက်က ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ခဏခဏရောက်လာတာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမယ်၊ ဒီ စာတိုက်ကလည်း အများပြည်သူအကျိုးဆောင်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ . . . ဘယ်သူက အဲဒီစာတွေပို့ နေတယ်ဆိုတာ တဆိတ်ကလေး သိပါရ ဝေ”

“ဘယ်သူရှိရဦးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရ ဝင်ငွေခွန်ဌာနက ငနဲတွေပေါ့ဗျ”